Poste Restante · Medlemsblad för Nils Ferlin-Sällskapet · Nr 1 1969

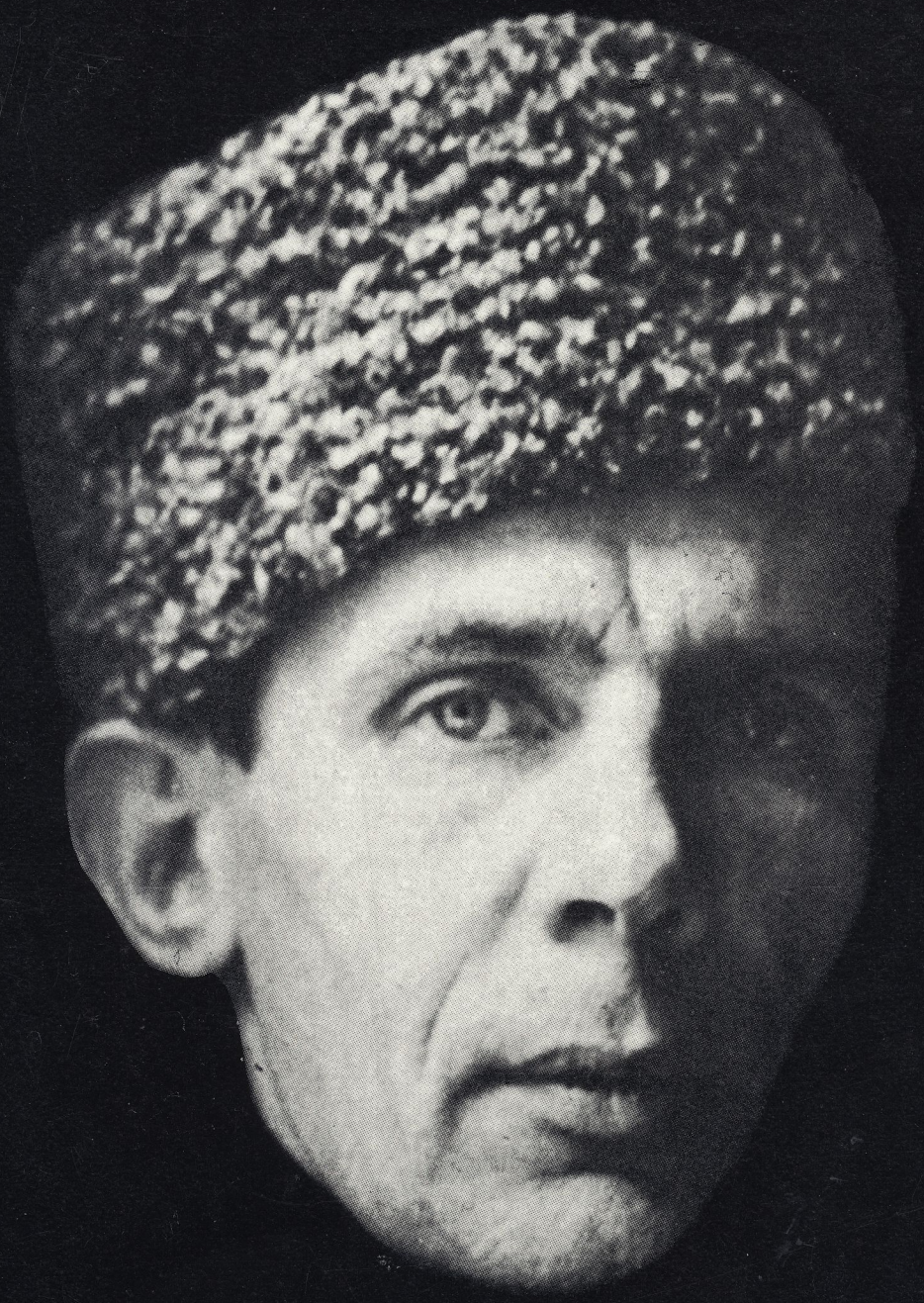

En äkta svensk kosack

Från den ryska stövelns klack
Kalle Kihlbom drar sig back,
han är led och trött,
han är mycket stött
på Vorosjilovs beska snack.
Han vill ha ett bättre tack
än han får av fä och pack.
Han är nationell,
han är mild och snäll
som en äkta svensk kosack.

Professor Grünewald, Isack,
kan väl måla folk i frack
men är jädrans röd
och så full av glöd
som ett ton cinnoberlack.
Emot konst som är för flack
går han gärna till attack.
Han är nationell,
han är gul och gräll
som en äkta svensk kosack.

Svea rikes konung ack,
han är lång som en barack,
men på tennisplätt
är han fjäderlätt
och gör Calle Schröder schack.
Politik är ej hans fack,
men i gummiskor och rack
är hans fruktansvärd
fastän undernärd
som en äkta svensk kosack.

Nils Ferlin 10 april 1938

Bröder och Systrar!

Tänka sig bara: Här kommer nr 2! Det är underbart och känns ännu rätt otroligt. Sällskapet bara växer och växer. VÄRLDEN börjar rikta sina ögon mot oss. Vi har medlemmar bosatta utanför landets gränser... Vi har en ny medlem i Åbo Akademis Bibliotek och det är inte utan att redaktionen skälver en smula i knävecken inför tanken på de förväntningar som ställs på Poste Restante. Vi har blivit en bra bit över 900 och den dag vi blir TUSEN har Sällskapets ordförande utfäst sig till att stiga upp på en stol och hurra. För alla de andra medlemmarna, särskilt dom som gör någonting.

Vad innehållet i medlemsbladet beträffar sätter redaktionen i hög grad sin lit till alla Ferlin-vänner som vi hoppas ska låta det regna manus över oss. Det behöver rakt inte vara personliga minnen. Gärna funderingar (analyser av låter så högtidligt) kring enstaka dikter, teman och motiv. Alla är hjärtligt välkomna. Men inbilla er inte att ni kommer att begåvas med feta honorar — eller ens magra — och inbilla er heller inte att allt kan publiceras ögonaböj. Men vi vill gärna lägga upp ett arkiv av vittnesbörd om vad Nils Johan Einar har betytt och betyder även för den enskilda läsaren.

Och så till slut: Glad sommar! för nu brinner vårens blåa eld, och snart får vi förnimma hur det går en svag resedadoft av markens unga gräs!

Allas Er

Ingegerd Wimark

1.287 $\frac{45}{20}$ Ferlin
Identitetsnummer
– ang. försvunnen
cykel.

Till kompanichefen för 70 flotkomp.

Undertecknad anmäler härmed att hans ylletröja – "Olle" – förkommit och anhåller vördsamt att kompanichefen måtte vidtaga de åtgärder han finna lämpliga för tröjans event. återskaffande. Tillpunkten för försvinnandet kan i så närmaste fixeras.

Oxelösund 24 juli 1940

Nils Ferlin
Vpl.

287 $\frac{45}{20}$ Ferlin

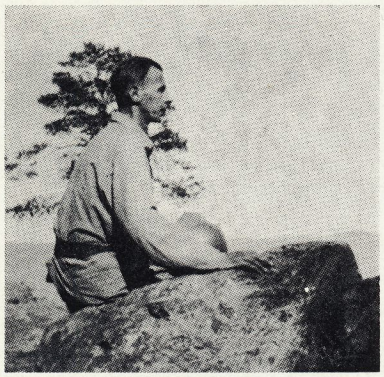

Sommaren 1940 låg 70:e tunga landstormskompaniet i beredskap i ett samhälle på ostkusten. Bland de mannar som sålunda beretts tillfälle att njuta av ren och stärkande havsluft befann sig 287 45/20 Ferlin, med identitetsnummer 75. Den militära rutinen hade obetydligt förändrats under de två decennier som förflutit sedan vpl Ferlin övade gevärsföring på Kungl. Göta livgardes kaserngård och ålade i leran på Gärdet eller avverkade konditionsbefrämjande språngmarscher från De tre ekarna till Mörka kroken. Även på 20-talet förekom befälspersoner med ett minst sagt överdrivet korrektionsnit och i trängda lägen brukade Ferlin föra sina lumparkompisars talan. För de sistnämnda blev han något av en ledare och kallades allmänt Generalen, ett smeknamn som han road och med glimten i ögat accepterade.

Därute i havsbandet fick landstormsman Ferlin återuppliva sina färdigheter i anfall och försvar — dess bättre mot enbart fingerade fiender. Den verkliga fienden fanns i förläggningen — tristessen. På ett vykort med bilden av skolhuset, där granatkastarkompaniet inkvarterats, lämnar han och en kamrat en resignerad beskrivning av situationen med följande "varannanradsstrof":

Här ser du nu vår sommarvilla.
Vi går i Greta Larsons klass.
Vi lever ju, men lugnt och stilla,
och tänker lite och en masse.

Under beredskapsperioden inträffar inga märkligare händelser. Nr 75 Ferlin förlorar sin ylletröja och med djävulusiskt allvar avfattar han i ärendet en prydligt utskriven anmälan med reglementsenlig marginal och ett stort och vördnadsfullt avstånd mellan adressat och text:

Vpl. 287 45/20 Ferlin
— identitetsnummer
75 — ang. försvunnen
persedel.

Till kompanichefen för 70. tlstkomp.

Undertecknad anmäler härmed att hans ylletröja — "olle" — förkommit och anhåller vördsamt att kompanichefen måtte vidtaga de åtgärder han finner lämpliga för tröjans event. återskaffande. Tidpunkten för försvinnandet kan i det närmaste fixeras.
. . . 24 juli 1940
Nils Ferlin
Vpl.

För att bryta enformigheten i förläggningen beslöt man anordna ett eller annat uppträdande med anlitande av förmågor inom "70:e tunga". Ett par kabaréer uppfördes, en på försommaren och en strax före hemförlovningen i september. Och vem skulle väl skriva de nödvändiga kupletterna om inte 75:an Ferlin. Och så här lyder den kuplett från septemberkabarén som föredrogs av 92:an Olsson (Mandel):

Kalle Mandel är mitt namn
och glatt öppnar jag min famn
när jag ser så många trevliga
personer.
Har jag truten min i gång
och man kan kalla det för sång,
får man inte ha för stora
pretentioner.
Jag hör inte till de unga, det är
visserligen sant
men bland sjuttio de tunga lär jag
klara mig galant.
Jag är inte nå'n reklam för något
skönhetsinstitut
men jag ser så jädrans egendomlig
ut.

Politiken är ett spel
där man tippar och tar fel

och där penningar kan smälla som
kanoner.
Ja, nu stundar det till val,
ska' man tro på varje tal,
får man inte ha för stora
pretentioner.
Jag är inte något snille,
jag har inte någon glans,
jag är bara Kalle Mandel på
beredskap någonstans
och jag tycker om det hela när det
aldrig tar nå't slut
att det ser jädrans egendomligt ut.

Det är reda med armén
men jag känner en kapten
som kan skrämma både mannar
och kalkoner.
Om han är värd sin lilla lön
och man kan kalla honom skön,
får man inte ha för stora
pretentioner.
När han sitter på sin springare
som dansar i galopp,
kan man undra på att börja med
hur tusan han kom opp.
Jag törs inte vara elak men jag
tycker absolut
att han ser jädrans egendomlig ut.

Och 70:e tlstkompaniets avskedshälsning till ortsbefolkningen fick följande formulering:

Vi har legat här och rotat tills att
kinderna fått färg
och vi ber att få tacka för kvarter.
Vi har plöjt i era dalar, vi har
sprängt på era berg,
vi ska' hälsa de våra ifrån er . . .

Med de raderna tog Nils Ferlin också ett definitivt avsked av krigarlivet.

G. A.

Den elake gossen Ruda i Filipstad

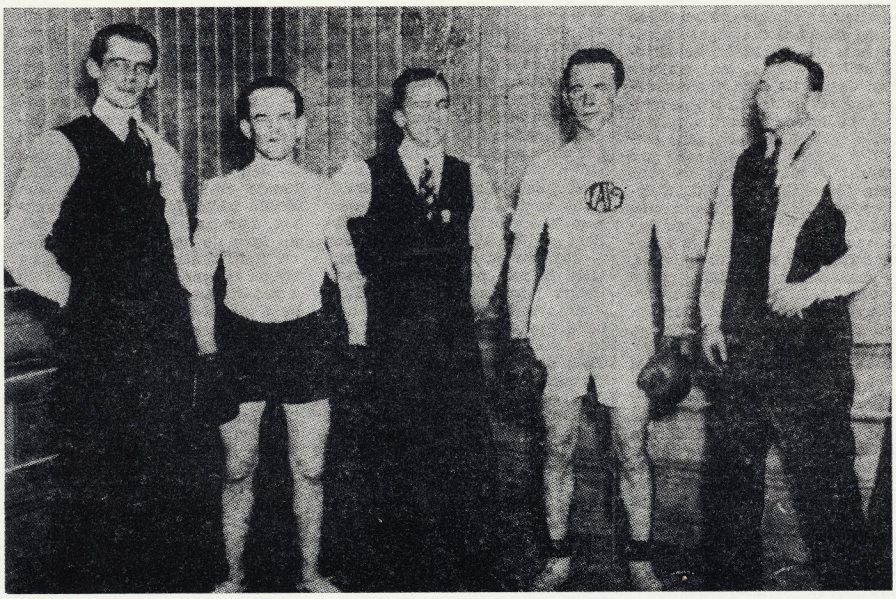

Under en uppvisningsmatch i boxning omkr. 1925 möttes flugviktaren Pontus Nohlgren (nr 2 fr.v.) och welterviktaren Karl Werner. De flankeras av sekonderna NILS FERLIN (t.v.) och Harald Larsson. I mitten står domaren, John Magnell. Fotot ej publicerat i någon av de sex böckerna om Ferlin.

av Knut Warmland

"Den där Ferlin", säjer dom, "han håller då på med sina skandaltidningar." — Nå, men kära snälla, lilla rara ni, det är ju det enda som folk läser, och jag kan väl i all rimlighets namn inte ge ut någon Luthers postilla heller . . .

Ja, skandaltidningar gav Nils Johan Einar Ferlin verkligen ut i 1920-talets Filipstad, och sålda blev de följaktligen också. Man kan nästan förstå de mer borgerligt respektabla av Ferlins generation, när de — viserligen imponerade av hans saltomortaler — än i denna dag anförtror en: — Du förstår, Ferlin hade ju inget anseende, han bara söp och slogs . . .

Det var ju många som slogs, men ingen kunde slåss som Ferlin. Det gällde inte minst i spalterna. Sex tillfällighetstidningar gav han ut, alla nu ivrigt eftersökta och svåröverkomliga: Julhälja 1922, Påskhälja, Oxhälja och Julhälja 1923, Julhälja 1924 och Oxhälja 1925. Och tio vis- eller kupletthäften kom ungefär samtidigt, åren 1918—1930. Nog fick Filipstad veta att det levde.

*

Egentligen skulle det inte alls ha blivit så. Visserligen var Nisse faderlös, och med mamma Elin Nathalia och systrarna Lisa och Ruth upplevde han ingen ekonomiskt bekymmerslös ungdom. Men han tog dock realexamen, och det var en merit som på den tiden, 1914, vägde kanske väl så mycket som vår tids gymnasieutbildning. Hans framtid i ett väl inrutat borgerligt samhälle tycktes given. I stället blev han, så snart skolan var över, en hoppjerka som fick fler erfarenheter av skiftande arbeten än t. o. m. jämnåriga proletärförfattare som Eyvind Johnson eller Ivar Lo-Johansson. Så här ungefär ser listan ut:

Arbete i en torvmosse; biträde hos Bronellska bokhandeln i Filipstad (då belägen på Vikgatan, i nuvarande Harlings lokaler); statist på Svenska Teatern i Stockholm; extralärare (25 öre i timmen!); sex veckor som elev på skolskeppet Abraham Rydberg; på barken Anton av Väddö, som han lämnade i Aalborg för att något senare dyka upp i Filipstad.

Då skriver vi december 1915. Bara halvtannat år har alltså gått efter realexamen!

I samma veva får han brev från sin gamle skolkamrat, elektrikern Torild Malmberg, som ber honom komma ner till Kristinehamn och klå upp den s. k. Fältligan, som då terroriserade staden. Ferlin accepterade och "Lusasken" blev temporärt pacificerad. (I Åke Runnquists bildbiografi finns t. o. m. ett foto av den käpp han använde!) Men nya arbeten väntade:

På nyåret 1916 sågade han is på Daglösen; skidor till Kristinehamn, där han lyckliggjorde Engdahls borstfabrik; sen Björneborgs järnverk; därpå av en arbetskamrat lockad till en yxfabrik i Kongens Lyngby utanför Köpenhamn. Han fungerade där som smideshantlangare och i sliperiet.

Och naturligtvis spelade han fotboll i en av förstadsserierna. Vintern 1916—17 var han på nytt statist i Stockholm, på sommaren slåtterkarl i Norge och "kristidsmontör" hos Malmberg i Kristinehamn. Fortsättningsvis kan noteras följande sysselsättningar: redaktionssekreterare på den socialdemokratiska Bergslagernas Nyheter, stadsbudsbyrådirektör, kolare, återigen på en torvmosse. Sista yrket, och det som han höll ut med längst, var "skådespeleriarbetare".

*

Nils Ferlin var alltså en orolig själ. Men han hade tidigt, hur anarkistiskt han än uppträdde, en linje i sitt liv: han hjälpte de svagare mot buffliga översittare. Redan som nyinflyttad skolgrabb från Karlstad satte han sig i stor respekt i de vidaste kretsar då han kväste ett par affärsbiträden, som roade sig med att antasta filistéiska ynglingar och rycka upp slipsarna för dem. Sina kroppskrafter fick han användning för inte minst under fotbollsmatcherna. Arne Häggqvist berättar i sin bok om Ferlins ungdomsår (1942):

"Med fotbollen följde täta utflykter till Filipstads omgivningar, t. ex. Storfors och Hällefors, vilka torde ha gestaltat sig som ett slags kombinationer av nöjesresor och härnadståg med många och dråpliga poänger. Veterligen tjänstgjorde här Nils ofta som lagets skräckinjagande beskyddare, som bara behövde visa sig i spetsen för sina kamrater eller sitta på kylaren på deras bil (!) — om nu den fientliga ortsbefolkningen ville lyfta upp bakhjulen — för att säkra ett hederligt återtåg efter en idrottsseger. Ännu befann man sig nämligen på ett så primitivt stadium av sportkultur, att publiken ansåg det nästan obligatoriskt att 'spöa' segrarna, om hemmalaget förlorat, och ännu var atmosfären kring spelplanen så pass brutal, att man hejade fram imperativer av typ: 'Spark' bena åv dom!' "

Någon ligist var han däremot inte, även om kanske polisen lät antyda det — av ilska över Ferlins nidvisor. Och någon fylltratt var han inte heller, även om det är omvittnat, att han ibland tog sig en tår "för nerverna". I synnerhet i kvinnligt sällskap lär han vid den här tiden ha varit mycket hämmad, och det gjorde kanske sitt till, när det gällde spriten. Parallellerna med Fröding dras lätt.

Men i umgänget med manliga jämnåriga var Ferlin sannerligen inte hämmad. Med ålderns, temperamentets och intelligensens rätt var han en arg ung man, som revolterade mot den sovande småstadens borgerlighet. Han var uppenbarligen en ledarenatur, som utan svårighet samlade kring sig ynglingar från Filipstad med omnejd, vilka han — underligt nog — satte en viss stil på. Vad han lärde ut var inte nihilism utan renhårighet, generositet och tolerans (åtminstone till en viss grad: vissa typer f i c k inte tolereras).

Det Filipstad som gisslades i Ferlins kupletter och hälj-tidningar var självklart det väletablerade. Det var i första hand polisen, som ständigt hade skrattarna emot sig. Det var naturligtvis rådman Georg Dahl, som jämte landsfiskal Kässel väl var Ferlins mäktigaste motståndare. Det var stadens hedervärda nykterister: rektor Jalmar Furuskog, dennes svärfar Carl Josefsson samt biblio-

Ferlin i en trupp amatörer på scenen i Filipstads teater, längst t. v.

tekarien Carl Axelson, som redan då tyckte om att deklamera Fredrek på Rannsätts "Brännvinsfördarve". Som motvikt till dessa går som en följetong diverse notiser, vitsar och verser om hembrännaren Frid, som bedrev sin hantering i skogen vid Mögsjön:

Jag är en skald, i saknad och
längtan stor,
så stor, s'att ingen levande själ
det tror . . .
Vad jag längtar ut till skogarna
där Friden bor!

står det under ett Ferlinporträtt i Påskhälja 1923. Numret är f. ö. försett med ett omslag på vilket poeten själv tecknat det "fridfulla", skogsomsusade bränneriet — en sorts kolarkoja.

Till att börja med redigeras tidningarna lite trevande. De fylls med en blandning av konventionell vers, bondhumor och Ferlins egna, lite gaddigare bidrag. Hans syster Ruth skriver också dikter, pendlande i diktion och innehåll mellan fru Lenngren och Viktor Rydberg:

Om du kämpar, skall du falla,
Nej, bliv alla mesar lik,
Le, håll med, och nig åt alla
Går dig väl, och du blir rik.

säger "Förståndet" till "Galenskapen" i dikten "Dialog".

I "Oxhälja" 1923 skojar tydligen redaktören själv med en stor landsmaninna: "I pressläggningsögonket ingår meddelande om att vår kända svenska författarinna, doktorskan Lagerlöf, vilkens världsberömda böcker de flesta av oss naturligtvis har sett på biografen, ämnar sig hit till Filipstad under Oxhälja för att söka "typer" för inspelningen av Gösta Berlings saga. De som av herr Stiller äro "utsedda" tycker inte doktorskan om. Hon vill ha äktvärmländska typer, säger hon, och sådana tror hon sig finna här i Filipstad. — Anmälningar göras personligt till doktorskan, som marknadsdagen antagligen anträffas å nöjesfältet."

Ibland får rubriker och skrivsätt en förmodligen avsedd likhet med Grönköpings Veckoblad. (Det är dock ett par år kvar innan Nils Hasselskog debuterar där.) I "Julhälja" 1923 meddelas sålunda:

"Uppseendeväckande nytt. Förre skådespelaren Nils Johan Einar Ferlin överfaller nuvarande redaktören för Östra Värmlands Dumheter med hugg och slag." Den överfallne var "förre skogsarbetaren" Bernhard Nordström, bas för Östra Värmlands Nyheter, där Ferlin dittills hade låtit trycka sina tidningar. "Herr Nordström kom helt lugnt och fredligt vandrande sin gata utföre, då Ferlin snett bakifrån med en timmerstock i högsta hugg hoppade på honom och upprepade gånger dunkade honom i huvudet så att sågspånet rök om'et."

Mitt i arbetet med 1923 års "Julhälja" blir Ferlin inkallad. (Han gjorde rekryten vid Göta livgarde 1920, sedan myndigheterna idogt påmint honom i två år.) Med anledning av sin avresa skriver Ferlin ett "Skaldens avsked", där han sammanfattar sin syn på Filipstad: "Som undertecknad, efter vad det vill förefalla, inte på något vis kan undvaras vid Kungl. Göta Livgarde, ser han sig tyvärr nödsakad att helt tvärt avbryta sin angenäma Filipstadsvistelse. Han har på den grund strängat sin lyra till följande avskedskväde:

Tag mot min hälsning du stad som
står
på samma ställe och stampar
där du har stått i trehundra år
med kärringskvaller och pampar.
Med intet upp, men med allt i
minne
min sångmö visar ett luttrat sinne
och säger allvarligt: tack för allt!
— för mjölk å honung å palt å salt.
F a b i a n"

På många håll, särskilt i "Oxhälja" av 1925, visar Ferlin dock en personligare sida, ett mognare skrivsätt, som förebådar dikterna i debutboken. Ett bra exempel är "Nu ä dä jul igen":

D'ä lustigt att tänka att julen står
för dörren igen, min vän!
Ja, nog får en säja att tiden går,
å fastän att dä ä så långt ett år
så — "nu ä dä jul igen".

D'ä e g e t att tänka hur tiden går,
dä va inte länge sen
ja tyckte precis att dä va i går
som vi önska varandra ett gott nytt
år
— å, nu ä dä jul igen.

D'ä sorgligt att tänka hur tiden går
för den som förlorat den.
I vinter å köld ä dä långt till vår;
men våren kommer — å våren
går —
å snart ä dä jul igen.

Nej, sannerligen, det var ingen debutant som debuterade 1930 med "En döddansares visor"!

Valerij Tokarev läser dikter av Ferlin.

Docent Georgij Sjatkov från Moskvauniversitetet talar om Ferlins verk.

Ferlinkvällen i Vänskapshuset.

Utställningen med böcker av Ferlin.

Ferlinkväll i Moskva

I Vänskapshuset i Moskva spelades nyligen grammofonskivor med Nils Ferlins egen röst. Sven Bertil Taube sjöng hans visor. Kvällen var ägnad 70-årsdagen av Ferlins födelse och organiserad av Föreningen Sovjetunionen—Sverige och Allunionella biblioteket för utländsk litteratur.

Evenemanget drog en stor publik. Det kom medlemmar i föreningens styrelse, studenter från universitetet och andra högskolor, arbetare och tjänstemän från en rad företag som är kollektivanslutna till föreningen, lärare, konsthistoriker och biblioteksfolk.

Bland publiken fanns det gott om folk som kunde svenska. För dem var det särskilt intressant att höra Nils Ferlin själv läsa sina dikter. Ambassadrådet Göran Lundström från svenska ambassaden var närvarande. Föreningen framförde till honom sitt tack för den hjälp man hade fått från ambassaden med att organisera kvällen.

Det var tio år sedan Nils Ferlin första gången presenterades för rysk publik med några dikter i antologin "Modern skandinavisk poesi".

Docent Georgij Sjatkov från Moskvauniversitetet talade om Ferlins verk. Han håller en kurs i svensk litteraturhistoria för svenskstuderande.

— Nils Ferlin tog alltid parti för dem som farit illa i livet, för de fattiga som blivit bortglömda av samhället. För dem hade han alltid ett varmt levande ord. Men Ferlin var skoningslös mot karriäristerna, mot samhällets stöttepelare som "lyckats i livet". Sitt förakt för dem uttryckte han i mördande bilder som gisslade den mätta likgiltigheten för människor. Vi sovjetmedborgare uppskattar Ferlin som den goda viljans poet, vars sympati för den enkla människan är nära och begriplig för oss.

Publiken fick också höra Ferlins dikter i rysk tolkning. Den kände uppläsaren Valerij Tokarev läste dem i översättningar av Vera Inber och Sergej Petrov. Petrovs översättningar lästes för första gången.

I anslutning till jubileet hade man ordnat en utställning med svenska utgåvor av Ferlins verk från moskvabiblioteken.

(Ur "Nyheter från Sovjetunionen")

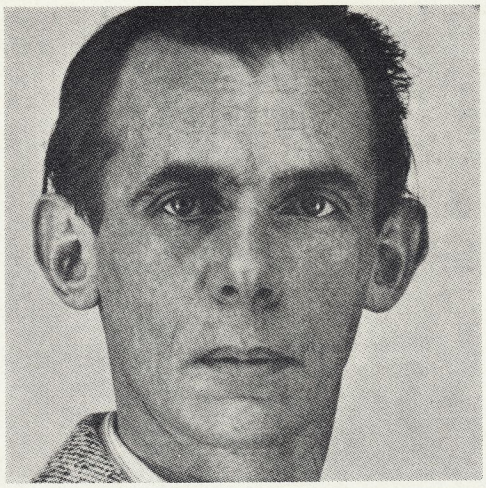

Två diktare

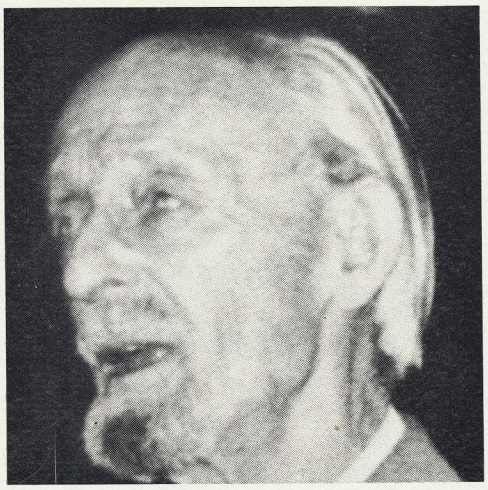

av Gösta Willners

I år utdelades Nils Ferlin-stipendiet för sjätte gången och stipendiet gick till Nils-Magnus Folcke, som under 1910—65 utgivit c:a 600 dikter.

Att Nils Ferlin i sin bohemiska lyrik visade både en allvarlig livssyn och ett omutligt sanningskrav, det känner vår generation till som har följt hans produktion alltifrån "En döddansares visor" (1930). Det är lika påtagligt som hans fenomenalt enkla och levande språk.

Rent tekniskt sett är också Folcke en ovanlig konstnär, hans rim och rytm står på betydligt högre plan än hos de flesta av samtida diktare. Men han har ännu mer gemensamt med Ferlin — i enkla meningar som envar förstår och gripes av lyser det fram ett allvar också i de vårliga lekfulla dikterna.

På 10-talet fick han en etikett: Vårskalden eller Uppsalaskalden — egentligen är det endast ett 30-tal av hans dikter som handlar om vårlek. Men hans livsglada ämnen och omedelbara språk var något nytt. Chockerande — nåja — han berättar själv om hur en flickskolerektor bannlyste hans lyrik, som därefter gömdes under huvudkuddarna.

Det var då. Jämfört med våra dagars litteratur verkar då hans vårdikter inte längre så utmanande. Men redan tidigt hördes också allvarliga ackord.

När jag frågade honom rent ut om man kunde kalla hans livssyn religiös, svarade han:

— Jaa, men inte med samma betydelse som den kristna kyrkans dogmatik eller gamla testamentets fruktan för en hämnande Gud. Vad jag tror på är det kärleksfullt mänskliga hos Jesus Kristus.

Nils-Magnus Folckes äldsta böcker är ej längre så kända och dessutom utsålda. Men han har själv sammanfört några av sina bästa dikter i senare samlingsband, "Visor om våren och kärleken" (1947) och "Ett hjärtas testamente" (1963). Där finner man t. ex. följande, som visar oss gymnasistens nästan fulländade versform och den mogne mannens andliga resning.

EN SOMMARMELODI (1910)

Nu skymmer det, nu fattas det,
nu skämtas det och skrattas det
och månen skrider full.
Där ingen ser det prasslar det
och tisslar det och tasslar det,
i vardagshärvan trasslar det
för korta nätters skull.

På äng och loge dansas det,
med björk och blom bekransas det
kring höskullglugg och dörr.
På äng och loge spelas det
och kysses det och kelas det.
försonas det och felas det
som alla somrar förr.

Av glada låtar klingar det,
av ljusa kjolar svingar det
vid fasta hambosteg.
Av tunga skodon dunkar det,
i lätta flaskor klunkar det,
av bjärta blomster prunkar det
på äng och åkerteg.

Ur snår och skuggor lockar det,
i tunna blusar pockar det
på smek och svärmeri.
Nu bockar det och niger det
och talar det och tiger det
Från hela jorden stiger det
en sommarmelodi!

VI (1939)

Hur stor är inte jorden och hur
små är inte vi.
Vi är som små, små gnistor i ett
stort fyrverkeri.
Vi är en del av ståten och vi
sprakar och går an
och stiger opp mot himmelen så
högt och fort vi kan.
Vi blänker till i mörkret en liten
kort minut,
och sen är vi slut.

Hur stor är inte världen och hur
små är inte vi.
Vi är som små, små toner i det
helas melodi.
Vi är en del av klangen i ett väldigt
partitur,
små skygga rop i moll och små
gälla skrik i dur.
Vi låter som i målbrott en liten
tillmätt tid,
sen får andra ta vid.

Men utan oss små mänskor vet
ingen vad som sker
och av hela partituret hörs det
ingenting mer.
Vi är kanske bara tänkta som en
gnista, ett ljud
av den store regissören, som vi
kallar vår gud.
Om vi härmar det lilla vad han
ordnar i stort
är han nöjd med vad vi gjort.

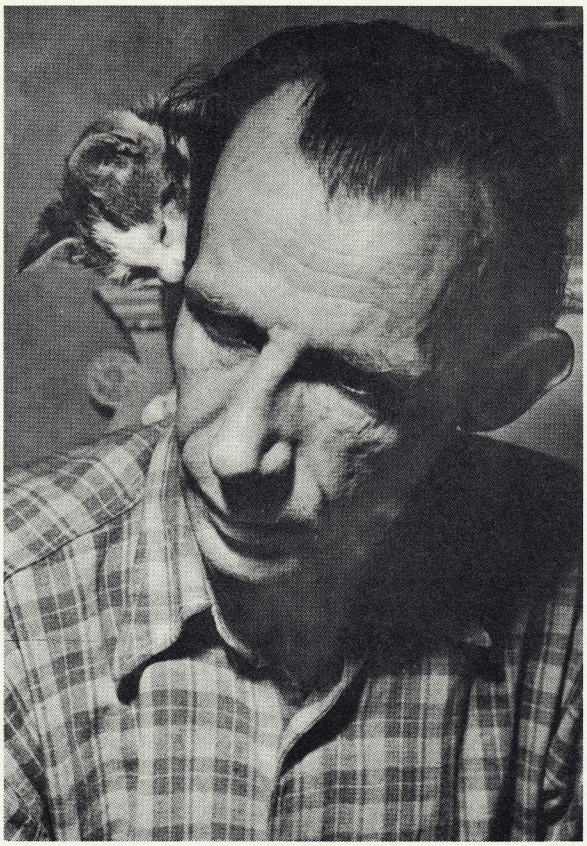

Manxkatten Pelle Jöns "viskar i örat" på Nils Ferlin.

Ferlin, Fridegård och djuren i himlen

av Ragnar Oldberg

Författarna vänder sig dels till alla, dels till särskilda läsare. Det händer rentav att de med en glimt i ögat riktar en detalj, en formulering till någon särskild kollega. I varje fall finns det böcker med detaljer och formuleringar som kan tydas så.

Ett exempel är den i somras avlidne Jan Fridegård, styrelseledamot i vårt sällskap. Den han blinkat till är skalden Nils Ferlin, upphovsman till den här dikten:

Inte ens en grå liten fågel
som sjunger på grönan kvist
det finns på den andra sidan,
och det tycker jag nog blir trist.

Inte ens en grå liten fågel
och aldrig en björk som står vit —
Men den vackraste dagen som
sommaren ger
har det hänt att jag längtat dit.

Dikten stod i samlingen "Goggles", 1938. Eftersom Nils Ferlin och Jan Fridegård var både jämnåriga (med 1898 och 1897 som födelseår) och goda kamrater och då vidare just den här dikten hör till dem man aldrig glömmer är det inte för djärvt att anta att Fridegård haft den dikten i tankarna när han 1941 skrev boken om livet "på den andra sidan" — den oförglömliga berättelsen om en själ efter döden som heter "Torntuppen" och som diktades i sorg och i förtvivlans behov av tröst efter faderns död. Liksom ett besked till tvivlaren Nils från en som vet låter författaren den döde lagårdskarlens första tanke bli kreaturen: Vem tar nu hand om dem, vem ser till att korna blir mjölkade? Under sin fortsatta vistelse på andra sidan möter denne Johan From ganska många djur.

Innan Jan Fridegård avled i september förra året hade han till sitt förlag inlämnat manuskriptet till romanen "Hallonflickan". Den är en tvillingbok till "Torntuppen" och är skriven som en hyllning till och är även tillägnad diktarens hustru Gudrun, som avled i februari samma år. Om denna mycket trösterika och läsvärda berättelse skall här utom det som hör till ämnet, nämligen att i boken uppträder påfallande många djur, ytterligare endast sägas att den arkeologiskt kunnige författaren lanserar tesen att vildsvinen gett människorna idén till plogen: det i jorden bökande vildsvinstrynet var mänsklighetens första plog, urmodellen till de första åkerbrukarnas oumbärligaste redskap.

Tvivlaren Nils Ferlin fick sålunda svar på sin undran i dikten: på andra sidan f i n n s fåglar, inte bara gråa utan alla de sorter, där står björkar vita som här på jorden, där växer i likhet med härnere gullvivor, backsippor och vårfryle. "Hallonflickan" vimlar av scener med djur: suggan älskar, katten gäspar, hunden skäller, humlan surrar, fjäriln prålar, lärkan (en grå liten fågel!) slår i skyn sin drill, sålunda alldeles precis som Gunnar Wennerberg beskrev himlen här på jorden, högsta möjliga jordiska paradisiskhet: här är gudagott att vara.

När jag berättat om denna iakttagelse för mera bibelsprängda och teologiskt välbevandrade vänner, har de undrat: Vilka djur är det som Jan Fridegård låter komma in i himlen? Inte kom väl t. ex. ormen med? Mitt svar på en sådan förfrågan kan beklagligtvis inte bli särskilt exakt. Det skulle naturligtvis gå lätt att undersöka om ormen finns med i någon av de här två Fridegård-böckerna, men förmodligen har Fridegård inte ägnat saken en tanke. Särskilt i "Torntuppen" är han noggrann med att framhålla att himlen alls inte är beskaffad som prästerna utmålat den. Själv låter författaren i "Hallonflickan" den här dialogen utspelas:

— Men de är djur.

— De är djur men tillhör livet och den även för mig — oss — ofattliga harmoni som, trots små störningar, råder och till sist ska genomdallra allt.

Det finns i boken flera scener där Fridegård framställer djuren som besjälade varelser och försvarar dem som solgudens skapade varelser, varken värdigare eller ovärdigare än människorna.

Det väsentliga är att Jan Fridegård med detta enkla medel slutit

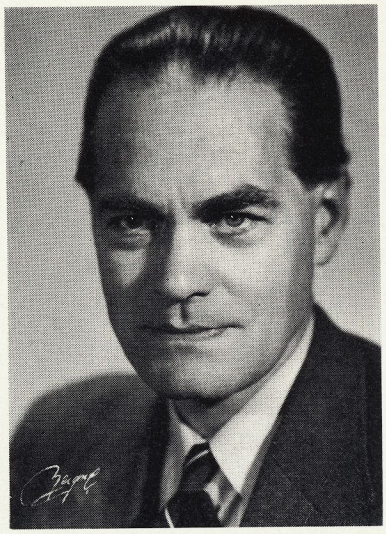

upp på Selma Lagerlöfs sida — hon tillkännager ju i ett berömt kapitel i "Nils Holgerssons underbara resa genom Sverige" sin uppfattning att människan inte har rätt att göra sig till herre över djuren. Alla skapade varelser kommer efter döden till ett land där alla är varandras vänner. För dessa sagoberättare finns det ingenting sådant som helvete, ingen blir utestängd från himlen.

Lantjunkaren Ferlin

av Nils-Magnus Folcke

Det har talats och skrivits så mycket om skalden och människan Nils Ferlin på hans oroliga — ofta också roliga — tid i Stockholm, speciellt i Klarakvarteren, och vi har därav fått en brokig bild av den bohemiska, originella, stundom svårhanterliga diktaren, men om hans sista decennier i en lantlig lugnare tillvaro i Penningby och det ägda hemmet Norrboda har ganska litet blivit meddelat. Jag träffade vännen Ferlin bara några gånger under hans Stockholmstid, en gång vid en middag hemma hos oss vid Skinnarviksringen, ett par förmiddagar i hans lya Folkungagatan 80 och en enda kväll i den omtalade källaren Mona-Lisa, där Nisse satt i ett hörn och såg så dyster ut att vi omgående — för att lätta upp humöret — gick till det minnesvärda, nu ledsamt bortgrävda W 6. Men ute i Penningby och framför allt i hans ägandes gård Norrboda träffade jag honom och makan Henny rätt ofta; ett par veckor bodde jag med dotter och måg t. o. m. i en stuga nära deras vackra hem, och som 1968-års Ferlinsstipendiat vill jag nu berätta några episoder från denna lantliga samvaro. Jag erinrar mej nu först en sommarafton under ett av Nisses första år som lantjunkare. Det var en ljum och ljuvlig kväll, och vi beslöt att göra en roddtur på den närbelägna sjön. Jag tog med mej ett medhaft skeddrag. Nisse satte sej — senig och stark — vid årorna, och jag slog mej ner på akterbrädan med draget. Ganska snart nappade det, en gädda på nära ett kilo. Vid motsatta strandens vassruggar blev det napp igen, en betydligt mindre gädda, som bara fastnat i käkbrosket på en av krokarna. Nisse böjde sig fram och tittade på den lilla vackra fisken, och så sa han: "Ser du så sorgsna ögon den har, vi har nog för ett middagsmål i morron, låt den vara kvar i sjön, där den hör hemma". Jag släppte den ögonblickligen; jag skämdes för att jag tagit med mej draget och jag tänkte på vad min gode vän så underbart skrivit om hästarnas sorgsna ögon. Jag är djurvän, och den kvällen gav mej en behövlig tankeställare.

Ett annat minne från den sommar jag bodde i stugan nära Norrboda: vi hade suttit hemma hos Ferlins och ätit och druckit och pratat och läst dikter, och det blev framemot midnatt då vi fick för oss att göra en biltur och titta på det tidvis månbelysta landskapet. Åkrar och skogsdungar låg dunkelt fridfulla omkring oss, och plötsligt var vi framme vid Länna ålderdomliga kyrka, där vi stannade, gick in på den lilla kyrkogården och lyste med Nisses ficklampa på de gamla gravvårdarna. Då vi passerade kyrkdörren tog jag spontant tag i handtaget — och porten var inte låst. Vi gick in, gjorde en runda och tittade speciellt på den skickligt snidade predikstolen. Sen bilade vi så småningom hem. Några dagar senare läste vi i tidningen att kyrksilvret i Länna kyrka blivit stulet, säkerligen nattetid. Vi hade inte ens varit borta vid sakristian, där silvret förvarades, och vi hade ju givetvis ingen tanke på något helgerån, men det hela var ju ett ganska märkligt sammanträffande, så vi tyckte länge att det i alla fall var lite oroväckande, och Ferlin sa med sin allvarligt djupa röst: "Nu har vi fjärdingsman här endera dan, för dom har kanske upptäckt spår efter bilringar, som stannat vid kyrkan." Om tjuvarna blev fast och silvret återfunnet vet jag inte.

Och så kommer jag förstås ihåg Ferlins säregna 50-årsdag. Han hade redan i den alltför tidiga ottan blivit vederbörligen väckt och uppvaktad, men först vid 1-tiden kom jag i sällskap med ett par vänner bilande ut till Norrboda. Då var det hemtrevliga köket och den övriga bottenvåningen överfulla av folk och presenter — till stor del bestående av flaskor med varierande innehåll — men ingenstans kunde vi upptäcka Nisse. Jag frågade Henny. "Han har gjort sej lite illa och är uppe i våningen och ska nog vara ifred ett tag", svarade hon vänligt som vanligt men lite undvikande. Vi hade med oss en pytteliten julgran försedd med 50 små vita ljus och en liten Grönstedts Blå — det var ju inte så långt till jul — och ville lyckönska min gode vän, så jag gick upp, knackade och blev insläppt. Därinne satt tre herrar, två läkare och Nisse — fortfarande i tofflor och skrynklig pyjamas — och nu fick jag besked: Nisse hade utfört en av sina konster, nämligen att raklång falla framstupa och först i sista ögonblicket ta emot sej med händerna, men nu hade han totalt glömt bort händerna; två revben hade skadats, och festföremålet såg fundersamt ut. "Du klarar säkert revbenen", sa jag. "Kom nu med ner, så vi får skåla med dej". Den firade skalden log och sa: "Visst ska vi ner, jag har ju kvar en hel rad med riktiga revben". Vi gick ner, och aftonen blev allt muntrare. Framemot midnatt lär Nisse ha hamnat på stadshotellet i Norrtälje — alltjämt i pyjamas — men då hade jag åkt hem, så därom vet jag föga — förmodligen i likhet med de deltagande. Några timmar var han åter bohemen från Sankta Klara, men den natten väntade honom ett vänligt och vackert hem.

Ja, mängder av minnen har den säregna och vänfasta Nils Ferlin lämnat efter sej, och de kommer att följa oss genom generationer.

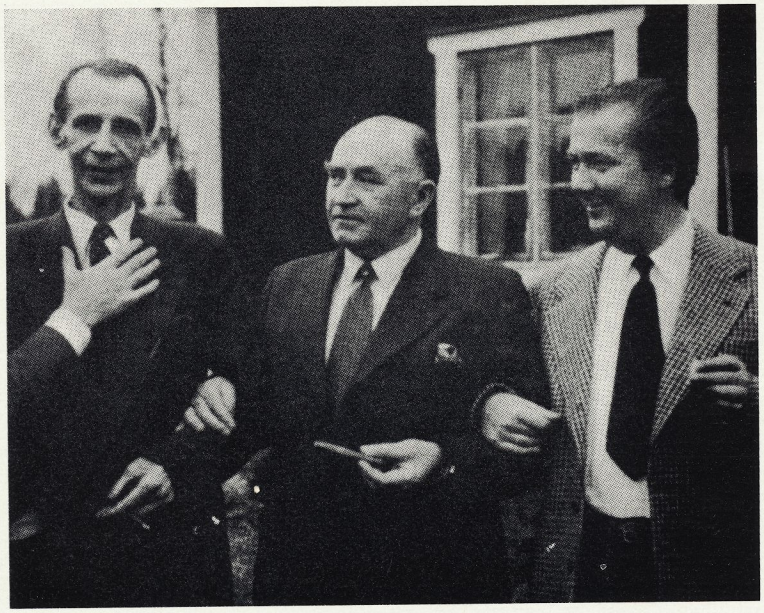

Stig Carlson (t.h.) tillsammans med Nils Ferlin (längst t.v.) på Norrboda 1954.

Kring en Ferlin-dikt

av Stig Carlson

Det har många gånger omvittnats hur överkänsligt självkritisk Nils Ferlin förhöll sig till egna texter. Nöjd blev han egentligen aldrig med det han gjorde. In i det sista ändrade och rättade han i korrekturen och mer än en redaktör har väl varit nära förtvivlans brant när Ferlin i nattens sena timmar kunde ringa och flytta ett kommatecken i en dikt som redan var inbruten på en sida. Axel Liffner och jag som tillsammans redigerade "En bok om Nils Ferlin" 1954, fick, som många andra, lära känna hans arbetsmetoder. Själv kände han sig alltid som en liten och skral artist på nöjets estrader. Detta var absolut inte något koketteri från hans sida. Han fungerade helt enkelt på det sättet.

Nils Ferlin var trettioett år när debutboken *En döddansares visor* utkom. Skrivit hade han gjort under många år, men aldrig kommit sig för eller kanske ens drömt om att debutera på riktigt. Visor och schlagertexter hade han strött omkring sig, men hade dåligt reda på sina papper. Men 1929 samlade han ihop de diktmanus som skulle komma att bli debutboken. Det var ett handskrivet manus, men någon god vän varnade honom för att lämna det till ett förlag i sådant skick. Hans syster Ruth renskrev det på maskin och det var det manuskriptet som en äldre svåger Gösta Silén visade för sin gamle skolkamrat Karl Asplund, som redan var etablerad poet och kritiker. Det var i början av december 1929 som Asplund läste manuskriptet och blev tänd på det, som det heter. Han visade det för kollegorna Gunnar Mascoll Silfverstolpe och Sten Selander och de var närmast entusiastiska. Manuskriptet gick till Bonniers och "En döddansares visor" låg i bokhandeln den åttonde april 1930. Första upplagan var 1 500 exemplar och priset 2: 75. Den mottogs genomgående mycket välvilligt av kritiken, med en del udda undantag.

Säkert har varje dikt i denna märkliga debutbok sin egen tillkomsthistoria. Här kan berättas om en av dem, dikten "En gång . . .", som står på sidan 40 i "En döddansares visor".

Här följer bokversionen:

Hav tack, min broder, jag åt din mat
och glömde min mages ve —
Jag sitter och tänker, dåsig och lat,
på det som en gång skall ske . . .

En gång tar det slut på all tid och all skam
och allt detta här som är mitt —
Då kommer en gammal och klok madam
och lindar min kropp i vitt —

En gång blir det så att jag finns ej mer;
man ska säja om mej: han är död.
Man ska fira mej, långsamt, två famnar ner
i jorden att glömma min nöd —

En gång — när jag skrattat mitt sista skratt
och svurit min sista ed,
ska jag, långt bortom hunger och dag och natt,
drunkna i tidlös fred —

Men innan dikten fick detta utseende hade den sina förlagor. Och den är mycket bestämt lokaliserad i rumslig och personell bemärkelse. Den broder han tackar för mat och husly var musikern Eduard Hladisch, en wienare som efter musikalisk karriär i hemstaden med engagemang bl a vid Wiens Volkoper och Wiens Filharmoniker, hade kommit till Sverige 1924. Han hade engagemang på gamla Fenix Kronprinsen vid Adolf Fredriks kyrkogata, numera pingstvännernas kyrka. Tre somrar spelade han på Trädgårdsföreningen i Göteborg och det var under hans tid där som han blev intimare vän med Nils Ferlin. 1929 gifte han sig med Ruth, en yngre syster till Nils. Han dog i augusti 1968.

Den ursprungliga versionen till "En gång . . ." torde ha tillkommit 1926 på sommaren. Den är aldrig tidigare tryckt. Manuskriptet har ställts till förfogande av Gustaf Andborg, som också hjälpte till att hålla ordning på papperen. "En visa till Eduard", som var den ursprungliga titeln på dikten, har denna ordalydelse:

Här sitter jag, broder, jag åt din mat
— och glömde min mages ve.
Jag sitter och tänker, dåsig och lat,
på det som en gång skall ske —

En gång skall det komma en tjock madam
och linda min kropp i vitt
och då är det slut på all tid och all skam
och allt detta här som var mitt.

En gång blir det så att jag ej finnes mer;
man skall säja om mej: han är död.
Man skall fira mej varsamt två famnar ner
i jorden att glömma min nöd —

Man skall sätta i tryck min historia ut
för trettio öre per rad —
Så får jag ändå ett värde till slut
— som annons i ett tidningsblad.

Som synes har de tre första stroferna stuvats om, rimparen har i några fall bytt plats, men är identiska med slutversionens. Det är bara sista strofen som helt omarbetats och bytt karaktär. Första versionen är mera raljant och en smula hånfull i sitt åberopande av den ofrånkomliga nekrologen i en framtida dödsannons. Med dödstanken var Nils Ferlin väl införstådd, men någon skrämsel eller rädsla inför döden kommer sällan till uttryck i hans dikter. Dödsaningar är inte detsamma som dödslängtan. Om det i hans dikter vimlar av anspelningar på ett ditoms till hinsides så är det ingalunda signifikativt med att han längtade en död i förtid. Inte många svenska diktare har som han uttryckt glädjen i tillvaron, låt vara med ett stänk av vemod, som är ett av de centrala inslagen i hans lyrik — som ju både tekniskt och motiviskt fanns klart utbildade redan i debutboken. Visst upprepade han de motiv han var så förtrogen med, men det blev aldrig någon monotoni; han hade alltid förmågan att utvinna något nytt ur den erfarenhets- och upplevelsevärld som var hans. Så är dikten till vännen Eduard Hladisch ett mycket vackert exempel på hur den då tjugofemårige poeten hade ordet i sin makt.

Stadgar för Nils Ferlin-sällskapet

§ 1.

Sällskapets ändamål är att av influtna medelmsavgifter, eventuella gåvomedel eller genom sällskapets initiativ förvärvade belopp årligen utdela ett stipendium till en svenskspråkig lyriker. Stipendiets namn skall vara *Nils Ferlin-stipendiet.*

§ 2.

Medlem blir envar som erlägger stadgad årsavgift. Ständigt medlemskap kan vinnas genom inbetalning av fastställt belopp.

§ 3.

Medlem skall före den 1 april erlägga årsavgift, som i likhet med avgiften för ständigt medlemskap fastställes av årsmötet.

§ 4.

Medlem, som under två på varandra följande år ej erlagt stadgeenlig avgift, anses ha utträtt ur sällskapet.

§ 5.

Styrelsen, vars säte är i Stockholm, väljes av årsmötet för ett år i taget och består av sju ordinarie ledamöter jämte tre suppleanter. Styrelseordförande väljes av årsmötet, i övrigt konstituerar sig styrelsen inom sig.

§ 6.

Styrelsen är beslutför när minst fyra ledamöter är närvarande. Styrelsens beslut fattas med enkel majoritet; vid lika röstetal har den fungerande ordföranden utslagsröst.

§ 7.

Sällskapets firma tecknas av två personer i förening, vilka styrelsen utser inom sig.

§ 8.

Styrelsen åligger

att företräda sällskapets intressen;

att omhänderha sällskapets tillgångar och räkenskaper;

att till årsmötet avge verksamhetsberättelse samt revisionsberättelse för föregående kalenderår;

att före den 15 februari avlämna till sällskapets revisor årsberättelsen, räkenskaper och samtliga mötesprotokoll;

att före den 1 oktober bland de på årsmötet nominerade stipendiekandidaterna utse årets innehavare av Nils Ferlin-stipendiet. Anser styrelsen det nödvändigt, äger den rätt att adjungera erforderlig sakkunskap.

§ 9.

Sällskapet väljer på årsmöte för tiden till och med årsmötet under närmast påföljande år en revisor och en suppleant för denne. Revisionsberättelse skall avlämnas till styrelsen senast den 15 mars.

§ 10.

Årsmöte med sällskapet hålles under april månad i Stockholm; för visst fall kan dock styrelsen besluta, att mötet hålles på annan ort. Styrelsen äger kalla sällskapet till extra möte på ort som styrelsen anger.

§ 11.

Kallelse till årsmöte och till extra möte skall ske minst 14 respektive 7 dagar i förväg.

§ 12.

På årsmötet skall förekomma de val, som ovan anges i paragraferna 5 och 9, beslut om föreningsavgifter enligt paragraf 3 och de ärenden i övrigt, bl a fastställandet av balansräkning och frågan om ansvarsfrihet för styrelsen, vilka sedvanligen behandlas på ordinarie föreningsmöte.

§ 13.

Sällskapets beslut fattas med enkel majoritet; vid lika röstetal har fungerande ordförande utslagsröst. Val avgöres dock i samma fall genom lottning.

§ 14.

Beslut om sällskapets upplösning fattas vid två på varandra följande möten, varvid minst två tredjedelar av de närvarande skall vara ense om beslutet.

§ 15.

Upplöses sällskapet, skall tillgångarna, sedan skulderna gäldats, överlämnas till Sveriges Författareförenings jubileumsfond.

§ 16.

Beslut om ändring av dessa stadgar fattas med två tredjedels majoritet vid två på varandra följande möten.

Årsmötet 1969

Ferlinsällskapets årsmöte ägde traditionsenligt rum i Publicistklubbens lokaler den 24 april 1969. Ett 100-tal medlemmar var närvarande. Sedan sällskapets ordförande, rektor Ingegerd Granlund, hälsat de närvarande välkomna, inleddes förhandlingarna. Härvid godkändes den på annan plats i detta nummer publicerade verksamhetsberättelsen. Till nya ledamöter av styrelsen att efterträda de bägge bortgångna styrelseledamöterna direktör Carl Albert Anderson och författare Jan Fridegård valde mötet statsrådet Sven Aspling, Stockholm, samt landshövding Rolf Edberg, Karlstad. Övriga styrelseledamöter omvaldes.

Som kandidater till årets Ferlinstipendium nominerades följande: Olle Adolphson, Werner Aspenström och Bertil Gedda. Församlingen påmindes om att förslag kan inlämnas skriftligen före den 1 juni 1969 antingen till sällskapets adress eller direkt till dess ordförande.

Direktör Olof Ögren informerade om de planer på en staty av Nils Ferlin i Filipstad, som f n höll på att förverkligas i skaldens hemstad. Vidare förevisades en bild av konstnären Lennart Källströms arbete med Ferlin-medaljongen (se annan plats i detta nummer). Arbetet med medaljongen beräknades vara slutfört i höst.

Efter mötesförhandlingarna överlämnade Ingegerd Granlund "några blommor" till Karin Lindsten och tackade henne för värdefull medverkan i Sällskapets administrativa arbete, varefter Ragnar Oldberg framförde en eloge till Ingegerd Granlund för hennes energiska och fram-

gångsrika verksamhet som styrelsens ordförande.

Sedan spelade en 10-mannaorkester under ledning av musikdirektör Sven Verde två kompositioner av Lille Bror Söderlundh, nämligen Kristina-musik och En midsommarnattsdröm i fattinghuset. Under middagen sjöng Rolf Barck-Holst till gitarr och Eva-Lisa Lennartsson reciterade dikter av Nils Ferlin. Vidare utlottades ett antal böcker, som välvilligt ställts till förfogande av musikpedagog Aase Fridegård och författarna Stig Carlson, Uno Eng och Eyvind Johnson. Lotteriet inbringade 185 kronor till Sällskapet. Till sist läste Nils-Magnus Folcke, 1968 års Ferlin-stipendiat, ur sin kommande diktsamling.

Nils Ferlin får gata i Stockholm

Nils Ferlin får troligen en gata i Stockholm uppkallad efter sig. Byggnadsnämnden i Stockholm tillstyrkte nämligen i januari namnberedningens förslag att en gata som ingår i en ny stadsplan för kvarteret Elefanten m. fl. i Klara kallas Nils Ferlin-gatan.

Namnärendet går nu till stadsfullmäktige för avgörande.

Kransnedläggning på Nils Ferlins 70-årsdag

Den 11 december 1968, Nils Ferlins 70-årsdag, samlades Ferlinsällskapets styrelse, Ferlins bägge systrar samt en del andra intresserade vid skaldens grav på Bromma kyrkogård. Sällskapets ordförande, rektor Ingegerd Granlund, yttrade några minnesord samt nedlade en krans.

Kansli

Genom den stora expansionen på senaste tiden har Sällskapet måst skaffa sig ett kansli som sköter pappersexercisen. Adress och telefonnummer är identiska med Sällskapets, dvs Artillerigatan 16 V, 114 51 Stockholm, telefon 60 45 49.

Det är *fru Karin Lindsten* som förestår kansliet. Till henne kan medlemmarna vända sig för att få information om Sällskapets verksamhet. Och till henne bör Ni vända Er och meddela nya adresser etc. När Ni betalar in Edra medlemsavgifter, skriv tydligt titel, namn och adress på postgirotalongen.

Därmed har Ni underlättat arbetet för kansliet och eliminerat allt tidsödande detektivarbete.

Tankar om medlemsavgiften

Som framgår av Ordförandens ord på sidan 3 i detta nummer av Poste Restante har bröderna och systrarna blivit många fler sedan sist. Hur glädjande detta än är, så är det dock inte antalet *medlemmar* som är avgörande för Sällskapets framtid. Det är antalet *medlemstior* som är viktigast. Detta kan tyckas vara ett högmaterialistiskt tänkesätt. Men var och en vet hur litet man får för en enda tia nu för tiden.

Därför är det mängden av tior som är intressant. Många tior ger Sällskapet styrka och möjlighet att öka sin aktivitet enligt de riktlinjer, som anges i stadgarna (se annan plats i detta nummer).

Jag kunde ju gå ner — om jag gör mig besvär
till postkontoret och säja så här:
Har det kommit ett brev till mig — eller två,
jag har setat där hemma och väntat så,
ett värdepapper — från Kina,
från Schweiz eller Herzegovina.

Ja, så drömde Nils Ferlin, när han hade det knalt. Hoppas nu att inte undertecknad behöver hänge sig åt liknande dagdrömmerier.

Sätt därför in Din tia på postgirokonto 35 21 55, Nils Ferlinsällsapet, 114 51 Stockholm.

Det är en mycket god penningplacering!

Med vänlig hälsning
Skattmästare *Åke Lindsten*

Nya medlemmar som tillkommit efter tryckningen av 1969 års medlemsmatrikel:

Bane, Anna-Greta, frk, Brännerigatan 5 3 tr, 116 38 Stockholm
Björneskog, Dagmar, fru, Håkan Sjögrens väg 2 D, Växjö.
Fricberg, Ryno, herr, Källhamra, 150 12 Stjärnhov.
Gustafsson, Bo, folkskoll, Dalviksringen 5, 552 60 Jönköping.
Jensen, Gösta, försäkringstjm, Kampementsgatan 14 6 tr, 115 38 Stockholm.
Jonsson, Ibert, herr Östergatan 6, Lessebo.
Larsson, Christine, soc ped stud, Vidängsv 9/118, 161 33 Bromma.
Nicklasson, Nanna-Britt, fru, Möllebjörke, 290 54 Sandbäck.
Norrköpings stadsbibliotek, Box 2062, 600 02 Norrköping 2.
Palmqvist, Eric, herr, Rörläggarvägen 41, 161 46 Bromma.
Persson, Cristina, fr, Fack 252, 778 02 Norberg 2.
Sproge, Anna-Lisa, fru, Kvarngatan 12 4 tr, 116 26 Stockholm
Stéen, Carl Olof, herr, Hyddan, 710 15 Vintrosa.
Steij, Olle, herr, Olshammarsg. 7 2 tr, 124 48 Bandhagen.
Szymczak, Aleksander, diploming, Åsgatan 8 c, 724 63 Västerås.
Thorner, Bertil, herr, Igelkottsvägen 57, 552 67 Jönköping.
Utterström, Thomas, jur. kand. Mäster Samuelsg. 20, 111 44 Stockholm

Ragnar Oldberg

har gått bort och han kommer att efterlämna ett stort tomrum. Det är den tredje svåra förlusten som har drabbat Ferlin-Sällskapet på kort tid.

Han var inte bara en god och trogen arbetare i vingården utan en personlighet som förenade stor idealitet med en fast verklighetsförankring, inträngande kunskaper med stor sensibilitet, allvar med lättsam förståelse. Hans sedan länge vacklande hälsa har ingivit farhågor, men var gång han har mött upp i olika sammanhang, har hans väl avvägda ställningstaganden, lugna planerande och intresse för framtiden, inte bara när det gällt vår sammanslutning utan i alla kulturfrågor, lugnat ner dem. Han gjorde heller aldrig något väsen av sig själv, blygsam, försynt och redbar.

Bonde, litteraturkännare och folkbildare, men framför allt medmänniska — så ska vi minnas honom och bevara den bilden i tacksamma hjärtan.

Ingegerd Granlund

Vers: Holger Wasstorp
Tecknare: Lennart Rydén

Hej, Nisse, jag hade min väg förbi
och slår mig ner här ett slag!
så roligt är att få skåda
igen dina anletsdrag.

Kanhända att morgonen randas
innan jag går igen.
Du hade så mycket som inte blev
sagt
innan vi skildes, min vän.

H W

Ferlinstaty i Filipstad

När Vilhelm Moberg vid ett tillfälle tröstade sin gode vän Nils Ferlin med att denne "säkert en gång skulle få sin staty i sin gamla hemstad Filipstad" replikerade poeten självironiskt och ferlinskt: "Då vill jag stå ryttarstaty utanför polisstationen". Nu ser det ut som om Vilhelm Mobergs spådom skulle gå i uppfyllelse. Direktör Olof Ögren i Filipstad har tagit fasta på idén och tillsammans med lektor Knut Warmland startat en insamling i samarbete med Filipstads Rotaryklubb, Lions club och Filipstads Bergslags litterära klubb för att få till stånd en Ferlin-staty. Och var skulle denna placeras om inte i den stad där skalden som barfotabarn trampat stubbåkrar och kullerstenar i både egentlig och överförd bemärkelse. Enligt professor K. G. Bejemarks förslag kommer Nils Ferlin inte att sitta till häst utanför polisstationen men väl i närheten av denna, på en parksoffa i "snobbrännan", d. v. s. promenadstråket utmed Skillerälven, där man kan sitta och läsa sin tidning eller se svanorna glida omkring mellan broarna och där barfotaknattar nu liksom förr står på kajkanten och metar löja och mört. Platsen för statyn är vald med omsorg.

Gamla Filipstadsbor minns väl ännu Ferlins Sturm und Drang-period men sannolikt ser de i dag med blidare ögon på Nils Johan Einars pojkaktiga lek med poliskåren i den stad som trots allt hade en säkrad plats i hans hjärta. Polismästare Walter Ericson i Kiruna, som var landsfiskalsaspirant i Filipstad när det begav sig, gör i en intervju ett uttalande som väl förtjänar att återges: "Nils Ferlin var en särling i sitt levnadssätt och det är klart att han många gånger oförskyllt fick med polisen att göra. Jag minns inte ett enda fall, där Ferlin ensam förorsakat polisingripande. Han tog alltid parti för svagare pojkar. Han var en underbar människa — Filipstad borde för länge sedan ha rest ett minnesmärke över honom".

Om Nils Ferlins kulturgärning och betydande insatser på det litterära fältet ska här inte ordas. Sveriges kanske mest folkkära lyriker ska naturligtvis ha sin staty och alla som älskar hans dikter och visor är välkomna med stora eller små bidrag, som kan insättas på Nils Ferlinsällskapets postgirokonto nr 35 21 55, 114 51 Stockholm, varvid på talongen bör anges "Ferlinstatyn". Styrelsen appellerar särskilt till sällskapets medlemmar och hoppas, nej, tror på ett hundraprocentigt deltagande i insamlingen till den planerade Ferlin-statyn.

Ingegerd Granlund Stig Carlson
Åke Lindsten

Angående medaljongen

"Vi inom Ferlinsällskapet hoppas på en stor invigningsfest till våren", står det på inbetalningskorten. Men ack och tyvärr, Lennart Källström som fått uppdraget ligger i "hongkong" för tredje omgången och har av detta skäl inte orkat få fram en avgjutning. Vi får se fram mot hösten istället.

Mitt upprop i pressen har emellertid råkat få en annorlunda effekt än väntat och lockat oombedda porträttörer och gipsgjutare. Vilka försvarar sig med: "En annan kände välan Nisse".

Jag tvingas därför påpeka att det är Lennart Källström som av juryn fått i uppdrag göra medaljongen, ingen annan. Och det är endast den som med Svenska Akademins gillande att pryda Freden ni bör uppmärksamma.

Som garanti för att projektet inte går i stöpet har jag personligen tagit ett borgenslån i bank. Men hoppas givetvis att så många som möjligt verkligen hjälper mig att stödja den postuma hyllningen.

Börje Sandelin

Konstnären Lennart Källström i arbete med Ferlin-medaljongen

1968 års Ferlin-stipendiat

blev skalden *Nils-Magnus Folcke,* Nacka, f. 1891. Han är den sjätte i raden av diktare som förlänats denna unika utmärkelse på 5 000 riksdaler. De tidigare pristagarna är Ruben Nilson, Helmer Grundström, Tor Bergner, Emil Hagström och Olle Svensson.

Det vore lätt att karakterisera Folcke som en "otidsenlig" diktare. Hans första bok kom redan 1913 då den svenska poesin såg helt annorlunda ut än vad den gör idag. Det var klang och jubel i den tidens poesi. Till dem som mest hängivet besjöng kvinnan, våren och kärleken hörde då Nils-Magnus Folcke. Han nämndes ofta som Uppsalavårens speciella besjungare. Men med åren mörknade också hans diktning, fick ett inåtvänt och grubblande drag men fortfarande med bibehållande av den strängt bundna versens principer. Ofta har han ställt sig i harnesk mot den "modernistiska" poesin och i stället hävdat den klassiska metriken.

Nils-Magnus Folcke mottar 1968 års Ferlin-stipendium ur ordförandens hand

Ferlin-stipendiet till Nils-Magnus Folcke är en erinran om ett förbisett, av många helt bortglömt författarskap. Den långa raden diktsamlingar och prosaböcker kanske får en förnyad aktualitet genom den här prisutdelningen.

En fullsatt Zäta-sal i ABF-huset i Stockholm bevittnade den 21 okt. hur Nils-Magnus Folcke ur Ingegerd Granlunds hand mottog check och diplom. I det festliga programmet medverkade också Bengt Andersson, Gunde Johansson och Eva-Lisa Lennartsson med sång, musik och recitation.

Förvaltningsberättelse

Styrelsen för Nils Ferlin-Sällskapet får härmed avge följande berättelse över verksamheten under år 1968:

Styrelsens sammansättning
Ordförande
Rektor Ingegerd Granlund
Vice ordförande och sekreterare
Författare Stig Carlson
Skattmästare
Kamrer Åke Lindsten
Biträdande sekreterare och redaktör för medlemsbladet Poste Restante
Fil mag Tor Englund
Ordinarie ledamöter
Konstnär Idun Lovén
Riksbankskamrer Axel Collmar
Redaktör Ragnar Oldberg
Suppleant
Författare Åke Wassing

Under året har två Ferlin-aftnar med stor publikanslutning arrangerats. Den ena av dessa ägde rum den 21 oktober i Stockholm i samarbete med ABF. Den andra anordnades tillsammans med Visans Vänner i Göteborg den 26 oktober Överskottet från dessa bägge aftnar, kr 2 481: 55 har tillfallit Sällskapet.

Årsmötet ägde rum den 23 april i Publicistklubbens lokaler och var som vanligt mycket välbesökt samt försiggick under angenäm stämning.

Antalet medlemmar uppgick per den 31 december till 734 personer, vilket innebär en stor och glädjande ökning med 324 nya medlemmar sedan föregående årsskifte.

Som framgår av nedanstående balansräkning per den 31 december 1968 har Sällskapet från en donator, som önskar vara okänd, fått mottaga kr 40 000: — i Svenska Statens 6¼ % obligationer av år 1968. Härmed har Nils Ferlin-Fonden blivit verklighet. Från samme donator har Sällskapet fått mottaga ytterligare kr 10 000: — i kontanter, vilket belopp i likhet med avkastningen från Nils Ferlin-Fonden Sällskapet fritt får förfoga över i enlighet med styrelsens beslut.

Styrelsen vill härmed å Sällskapets vägnar framföra ett hjärtligt tack till donator för denna frikostiga gåva.

Genom dessa medel har resurser skapats till utgivandet av medlemsbladet Poste Restante, vars första nummer utkommit under året.

Årets stipedium, vilket tilldelats skalden Nils-Magnus Folcke, utdelades av Sällskapets ordförande den 21 oktober i samband med en av ovannämnda Ferlin-aftnar. Stipendiet åtföljdes av ett av konstnären Folke Karlson utfört diplom.

Sällskapets ekonomiska ställning framgår av följande balans- samt vinst- och förlusträkning.

Revisionsberättelse

Efter verkställd granskning av räkenskaperna för år 1968 för Nils Ferlin-Sällskapet får jag härmed avgiva följande berättelse.

Jag har genomgått protokoll och styrelsens berättelse över verksamheten.

Sällskapets räkenskaper har funnits i god ordning.

Behållningen på postgiro- och bankkonton har kontrollerats.

Då revisionen ej givit anledning att framställa någon anmärkning, tillstyrker jag att styrelsen beviljas ansvarsfrihet för den tid revisionen omfattat.

Stockholm den 28 mars 1969.

Bo Ringborg
aukt revisor

Balansräkning den 31 december 1968

Tillgångar	*1968..*	*1967*
Kassa	582: 37	57: 54
Postgiro	1 264: 84	191: 09
Ständiga medlemmars avgifter innestående på kapitalräkn.	1 259: 47	1 200: —
Kapitalsamlingsräkning	7 817: 96	689: 11
Svenska Statens 6¼% obligationer av år 1968	40 000: —	—
Upplupen ej förfallen obligationsränta	1 965: 25	—
Kronor	52 889: 89	2 137: 74

Skulder		
Nils Ferlin-Fonden	40 000: —	—
Balanserat överskott	2 137: 74	792: —
Överskott enligt vinst- och förlusträkningen	10 752: 15	1 345: 74
Kronor	52 889: 89	2 137: 74

Vinst- och förlusträkning för år 1968

Intäkter		
Medlemsavgifter	6 495: —	3 430: —
Gåvor	7 679: 58	2 284: 13
Inkomster från Ferlin-aftnar	2 481: 55	1 257: —
Räntor	2 653: 57	97: 46
Kronor	19 309: 70	7 068: 58

Kostnader		
Kontorsomkostnader	403: 25	239: 40
Portokostnader	1 149: 30	433: 45
Medlemsbladet Poste Restante	1 955: —	—
Stipendium	5 000: —	5 000: —
Revisionsarvode	50: —	50: —
Överskott	10 752: 15	1 345: 74
Kronor	19 309: 70	7 068: 58

Stockholm i januari 1969

Ingegerd Granlund *Stig Carlson* *Åke Lindsten*
Axel Collmar *Tor Englund* *Idun Lovén*
Ragnar Oldberg

Bor det någon liten flicka här i huset, som har en docka som heter Ulla?

Alla sätt är bra ...

En eftermiddag i augusti 1939 stod Nils Ferlin, Holger Jonsson och undertecknad på Norra Bantorget och räknade vår gemensamma kassa, som uppgick till 1 krona och 8 öre och alltså inte räckte till mer än en pilsner.

— Har inte du, Gösta, några försänkningar, frågade Nisse.

— Nej, broder, alla är redan utnyttjade som du vet, sa jag.

— Ja, i dag på måndag skulle det verkligen smaka med en läkare, tyckte Holger.

— Jag är ju en jäkla slarver, muttrade Nisse, som går och dräller bort en adress till en kille som jag träffade på Pilen i fredagskväll. Han sa innan han gick: "Om du får lust att tömma en bägare nån gång, så kom bara och hälsa på, jag har alltid något hemma."

— Vad jag vet är att han hette Gustav, fortsatte Nisse, och att han hade en liten flicka på fem år som hade en docka med namnet Ulla. Han talade så rörande vackert om den lilla dottern, men vad tusan han hette i efternamn eller var han bodde kan jag inte påminna mej. Det var i alla fall ett högt gatunummer i Vasastaden, kanske Karlbergsvägen, vad vet jag. Men det är efternamnet vi skulle ha haft, ack ja.

Så fick Holger en snilleblixt. Han föreslog under stor munterhet att vi, när vi ändå inte hade någonting för oss, skulle ta en promenad till Karlbergsvägen och börja med det högsta numret på gatan, besöka alla sandlådor inne på gårdarna, där barnen lekte, och fråga om det bodde någon liten flicka där i huset som hade en docka som hette Ulla.

Tanken var idiotisk. Men då vi ändå med hänsyn till den knappa kapitaltillgången inte kunde bege oss till något lämpligt ställe, beslöt vi inleda operation Karlbergsvägen. Vi delade upp oss så att Nisse och jag tog den vänstra sidan av gatan och Holger den högra. Port in och port ut. Då vi avverkat ett tjugotal gårdar med samma fråga: Bor det någon flicka i huset här som har en docka som heter Ulla, och just var på väg att ge upp, kom Holger med en liten grabb ut från porten i huset nr 83, om jag minns rätt.

— Kom, kom, den här grabben vet en liten flicka som har en rödhårig docka som heter Ulla, skrek Holger, hon bor därinne tre trappor över gården. Spänningen var stor när vi flåsande tagit oss upp för trapporna. Grabben pekade på dörren till höger. Vi körde Nisse först till dörren och så ringde vi på. I dörröppningen stod en liten korpulent kvinna.

— Goddag, jag skulle fråga om ... Mer blev inte frågat, ty bakom kvinnan skymtade en reslig kille med bar överkropp.

— Hej, Gustav, nästan vrålade Nisse vid den så vanliga brodersdunken i ryggen vid igenkännandet.

— Välkomna, sa värden, men sa du Gustav? Jag heter ju Oskar.

Gösta Bjelkebo

Stunder med Jan Fridegård

Jag sitter med ett brev i min hand och läser det om och om igen. — "Vi ses någon koltrastdag" står det. Det är en lång och grå novemberdag när jag denna gång förhoppningsfullt avnjuter de ord som Jan använde i stället för våren. Koltrastdag — hur mycket innehöll inte detta ord av vad man upplevde inför och under denna årstid framför alla andra — förnyelsens, förhoppningens och orons tid. De underbara dagsmejsdagarna med gråbrunsvarta nyplöjningar som för varje timme alltmer dominerade landskapsbilden när man satt vid fönstret på hans lantställe och såg ut över ängslyckorna bort mot skogsbrynet. Minustempen sedan solen sjunkit under horisonten — förvandlade blötsnön till något behagligt som frasade under fötterna när man vandrade i markerna och lyssnade till vårens solist i skogens allra högsta grantopp — det var vår och koltrasttid. Koltrasttid på Gunggrena med Jan Fridegård — oförglömliga stunder som lagts till alla de övriga fina minnena av honom. Stället i Dalby utanför Uppsala hade han döpt till Gunggrena och även här i namnet fanns ju så mycket av musikalitet. Gunggrena frammanade alltid, åtminstone hos undertecknad, en syn av gungande och sjungande småfåglar. Jan sörjde djupt och allvarligt över all känslolöshet som man lade i dagen vid den ständigt pågående vandaliseringen av de helt oersättliga naturvärdena. Maktlösheten inför våldförandet upplevde han förlamande. Rädslan för att han genom kvicksilverförgiftningen skulle få vara med om "Den tysta våren" gjorde honom orolig. Det låg inget av hycklande i när han med moll i rösten talade om att han i år inte sett en enda blåvinge — den lilla fjärilen som han mött första gången som vallpojke. Offren för den tilltagande "nedskitnings- och förgiftningspsykosen" som ingen tycktes vilja bära ansvaret för var redan alltför stora för att vara helt repererbara framhöll han ständigt. Sårigheterna — grustäckter som förfulat våra vackra åsar i landskapsbilden — oroade honom. Likaså vår dåliga förvaltning av arvet från en slösande natur.

Hans egen utstrålning av värme och medkänsla för omgivningen bar äkthetens signum — han nekade helt att använda den mänskliga graderingsskalan vid värdesättningen av de kontakter han fick genom åren. Hans medfödda gåvor jämte hans livs enda "universitetsbesök" — Wiks folkhögskola — räckte alla gånger till för att få den mest vittre akademiker att dämpa det kunskapsövermod som ofta kan dölja sig bakom en avhandling. Bitterheten över att, som han själv uttryckte det, samhället förstört det mesta av hans liv genom att förneka honom, fanns med till slutet. "Den gamla goda tidens" alla sociala orättvisor hade åstadkommit obotligt infekterade sår. Distansen mellan herrgård och statlänga kändes särskilt smärtsam för en begåvning. Lars Hård föddes tidigt.

Åtskilliga år hade förflutit när vi nu traskade omkring i det nya plast-Klara. De flesta av vännerna från tiden kring Cosmopolite och Pilens trea hade "traskat vidare" (Jans stående uttryck). De gamla lejongula husen med höintag — Klara gamla folkets hus — fiken med de spräckta marmorskivorna fungerade kanske som fyllningsunderlag för den konstgjorda skidbacken vid Högdalstippen. Vi sökte skydd på en soffa bakom Klara gamla katedralskola med anor från Blanches dagar. Där vid entrén till de dödas vilorum på Klara kyrkogård hade t o m den hårdhudade tekniken stoppat de allätande grävskoporna. Vi minns plötsligt en sak av Nisse Ferlin som kom till 1940 med anledning av 200-årsminnet av Karl-Mikaels födelse:

Anständigheten har makten
i tid så skamlös och hård.
— Vem gräver de djupa schakten
på Sankta Claras gård?
Vad är det för gnissel och dova
dunder kring helgat rum?
Här skulle de döda sova
och njuta sitt otium.

Där, pekade vi, där låg det och det — där ungefär låg Tennstopet — inte precis vårt stamlokus, men var man originellt nog någon gång stadd vid kassa kunde det hända att man i bröders lag tömde en bägare i denna ombonade och "borgerliga" miljö utan att taga skada till själen. När vi lät våra blickar svepa fram över överflödet av rostfritt — blankt och opersonligt och praktiskt inte att förglömma, som våra stadsplanerare tryckt ned på grunden av bebyggelse från Bellmans, Blanches och Ferlins dagar stod det klart för oss en sak — här hade vi inte längre något att beställa. En aning omtumlade av vårt "turistande" på våra f d litterära tummelplatser fann vi till slut att åtminstone Pilens tvåa inte hade förändrats nämnvärt. Värmlandskorven smakade lika bra till våra två immiga öl som på den tiden. I denna lilla vrå med fragment av "det Klara som försvann" satt vi och kom ihåg igen — kom ihåg vers numro två av broder Nils Ferlin:

Var dansar Mowitz och gråter,
och Ulla — var håller hon hus?
samt krögaren vilken tillåter
dionysiskt buller och brus?
Nej! dricke du vin eller mumma
förändre du icke en min.
ty Saras krogar är stumma
av ansvar och disciplin.

Söndagen den 10 sept. 1968 var till en början som alla övriga dagar tycktes det mig, där jag satt och plitade med mina pryttlar i målarlyan i Roslagen. Den rofyllda tystnaden — ett par fiskmåsar slår ett halvslag i jakten efter föda — det var ännu bara tidig förmiddag — en åskfront började att bildas vid horisonten och påminde om människans ett med naturen genom att frammana den vanliga dåsigheten strax före urladdningen. En helt vanlig liten signal i min telefon

skulle få dåsigheten att försvinna. — Jan är död. — Nej — död — det lakoniska ordet som alltid enbart gav bekräftelse om förintelse, om förgängelse passade minst av allt samman med Jan Fridegård. Det var inte enbart därför att han så helt och ärligt själv förnekade den hela förintelsen av individen. Det var det att man ansåg att det fanns så mycket tänkt, som nu aldrig skulle bli fullföljt. Själv kände jag en stor tacksamhet mot försynen för de många och rika år jag fått räkna mig till en av hans vänner. Inte minst för uppriktigheten vid värdesättningen av mina bilder till den senaste utgåvan av den bok som kanske låg hans hjärta allra närmast — TORNTUPPEN. Jag slutade aldrig att beundra honom för hans rika kunnande på så många områden och för hans beredvillighet att dela med sig när han öste ur källorna av kunskap. Kanske beundrade jag honom dock mest för hans helgjutna mänsklighet — hans tolerans och hans medkänsla med dem som befann sig på tillvarons skuggsida. Hans oföränderlighet och trohet emot idealen från de magra åren följde honom till söndagen den 10 sept. 1968 kl 10, då han fattade sin vandringsstav och bröt upp från sitt kära Gunggrena. 1968 hade kanske varit det svåraste året av hans sjuttioen — åtminstone fattade jag det så. I februari hade hans älskade livsledsagarinna lämnat honom — tomheten blev alltför stor trots förvissningen om ett återförenande. Hans första brev till mig efter Gudruns bortgång vittnade om hur smärtsamt tomt han upplevde det. ”Om inte två par barnaögon vädjat till mig”, skrev han, ”tror jag att jag följt Gudrun i denna stund”.

När vi en handfull av hans vänner samlades måndagen den 16 september för att taga farväl av Jan Fridegård gjorde höstprakten i naturen sitt bästa för att tacka honom för GOD VAKT.

Jan hade redan för några dagar sedan anträtt resan till återföreningen i sitt ”Sommarland”. Själva hade vi samlats ”på stranden” för att minnas.

När vi lämnade högtidsstunden, under en öronbedövande klockserenad fanns det på Upplandsslättens klarblå hösthimmel en enda liten ullig molntapp som just då lättade från kapellets TORNTUPP. Plötsligt kom jag ihåg hans löfte — att vara mitt ibland oss.

Nisse ”ritarn” Jonsson

Antonio Machado

"HE ANDADO MUCHOS CAMINOS . . ."

He andado muchos caminos,
he abierto muchas veredas;
he navegado en cien mares
y atracado en cien riberas.

En todas partes he visto
caravanas de tristeza,
soberbios y melancólicos
borrachos de sombra negra,

y pedantones al paño
que miran, callan y piensan
que saben, porque no beben
el vino de las tabernas.

Mala gente que camina
y va apestando la tierra . . .

Y en todas partes he visto
gentes que danzan o juegan,
cuando pueden, y laboran
sus cuatro palmos de tierra.

Nunca, si llegan a un sitio,
preguntan adónde llegan.
Cuando caminan, cabalgan
a lomos de mula vieja,

y no conocen la prisa
ni aun en los días de fiesta.
Donde hay vino, beben vino;
donde no hay vino, agua fresca.

Son buenas gentes que viven,
laboran, pasan y sueñan,
y en un día como tantos
descansan bajo la tierra.

JAG HAR VANDRAT MÅNGA VÄGAR . . .

Jag har vandrat många vägar,
jag har trampat många stigar
och på hundra hav jag seglat
och lagt till vid hundra stränder.

Överallt har blicken fångat
sorgsenhetens karavaner,
spotska män och vemodsfyllda,
rusiga av mörka skuggor,

och förmätet folk som tittar,
tiger och som tror sig v e t a
därför att de vägrar dricka
av tavernans enkla viner.

Elakt folk som illasinnat
vandrar och förpestar jorden . . .

Överallt jag även funnit
folk som dansar eller leker,
när de kan, och idogt odlar
sina smått tillmätta tegar.

Aldrig spörjer de om namnet
när en okänd ort de nalkas.
När de färdas, lugnt de rider
på en sedig gammal mula,

och vet ingenting om brådska
inte ens på högtidsdagar.
Vin de dricker, där det vankas;
finns ej vin, de dricker vatten.

Det är hyggligt folk som lever,
strävar, går förbi och drömmer,
och en dag lik många andra
vilar de i ro i jorden.

Tolkning av
Gustaf Andborg

Poste Restante *Medlemsblad för Nils Ferlin-Sällskapet* Nr 1 1969
Artillerigatan 16 ·· 114 51 Stockholm · 08/60 45 49 · Postgiro 35 21 55 · Redaktör Tor Englund
I redaktionen Åke Lindsten. Grafisk formgivning Leif Zetterling
Tryckt hos Boktryckeri AB Thule Stockholm 1969